

ΤΟ ΓΡΗΓΟΡΟΝ ΑΛΟΓΟΝ

Ἡ Σοφία, ἡ Ἐλένη, ὁ Γεωργάκης καὶ ὁ Τάκης ἐπῆγαν νὰ κάμουν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν θεῖόν των, τὸν κύρ Κωνσταντῆν. Ὁ κύρ Κωνσταντῆς εἶνε ὁ νοννός τῆς Σοφίας, ἀλλὰ ἀγαπᾷ ὅλα τὰ ἀνέμιά του, ἀγόρια καὶ κορίτσια, μὲ τὴν καρδιά του.

Ὁ Γεωργάκης καὶ ὁ Τάκης εἶνε καθάλα εἰς τὸ ἄλογον. Τὸ ἴδιον καὶ ἡ Σοφία καὶ ἡ Ἐλένη εἶνε καθάλα, ἀλλὰ κἀθηνται ὅπως αἱ κυριαί. Ὅλοι εἶνε κατευχαριστημένοι διότι πηγαίνουν εἰς τοῦ θείου των, τοῦ κύρ Κωνσταντῆ.

Ὁ Τάκης ὅμως, ὁ ὅποιος κρατεῖ τὰ χαλινάρια τοῦ ἄλογου, φαίνεται ὡσάν ἀνήσυχος. Δὲν θὰ ξεύρη φαίνεται τὸν δρόμον.

— Ὁ δρόμος πού πάγει εἰς τοῦ θείου κύρ Κωνσταντῆ εἶνε πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγελάδα, εἶπεν ὁ Τάκης εἰς τὸν ἀδελφόν του καὶ τοῦ ἔδειξε μίαν παχειάν καὶ ὠραίαν ἀγελάδα, ἡ ὁποία ἐπεριπατοῦσεν ἐμπρός των, ἐκεῖ εἰς τὸ λιβάδι.

— Ἀλήθεια! καλὰ λές! λέγει ὁ Τάκης καὶ δίδει μίαν μὲ τὸ καμτσάκι του εἰς τὸ ἄλογον.

— Ἐμπρός! ἐμπρός! γρήγορα.

Τὸ ἄλογον τρέχει τότε μὲ γρηγοράδα. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοὺς φθάσῃ.

Ἄ! πῶς τρέχει, πῶς τρέχει τὸ ἄλογον!

Ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμον πού κάμνει, ἡ Ἐλένη ἐφοβήθη· καὶ κρατεῖ ἀπὸ τὸ σακκάκι τὸν ἀδελφόν της, ἐνῶ ἡ Σοφία κρατεῖ τὸ χερί τῆς ἀδελφῆς της διότι καὶ αὐτὴ ἐφοβήθη.

Ἀλήθεια. Ἄν ἀγρίευσεν τὸ ἄλογον; Ὅα τοὺς ἐκρήμνιζε ἀπὸ πάνω του, θὰ τοὺς ἐπετοῦσε χάμω καὶ θὰ ἔφευγε.

Ἀλλὰ ἔξαφνα ἡ Σοφία νοιώθει κάποιον νὰ τὴν σηκώνῃ ἀπὸ τὸ ἄλογον, νὰ τὴν παίρῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά του, καὶ νὰ τὴν φιλῇ εἰς τὰ δύο μάγουλα.

Ποῖος εἶνε αὐτός; Ὁ νοννός της καὶ θεῖός της, ὁ κύρ Κωνσταντῆς.

Ἀλλὰ πῶς ἐπῆγαν ἔτσι γρήγορα εἰς τοῦ κύρ Κωνσταντῆ; τὸν εἴξευρε τὸν δρόμον τὸ ἄλογον;

Φαίνεται ὅτι τὸν εἴξευρεν ἐκτὸς ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι, ἀντὶ νὰ πᾶν μὲ τὸ ἄλογόν των ἡ Ἐλένη ὁ Γεωργάκης καὶ ὁ Τάκης νὰ εὔρουν τὸν κύρ Κωνσταντῆν, ἤλλθεν ὁ κύρ Κωνσταντῆς μὲ τὰ πόδια του καὶ τοὺς ἤυρε.

Θαρρῶ ὅτι αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ σωστότερον, διότι τὰ ξύλινα ἄλογα οὔτε εἰς τοῦ κύρ Κωνσταντῆ οὔτε πουθενά ἄλλου εἰμποροῦν νὰ ὑπάγουν.

Ἄδιάφορον ἔμεις, ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ, διὰ τὴν καλὴν
διάθεσιν ποῦ ἔχεις δι' ἐμέ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Καὶ πάλιν ἡ Εὐρυδικὴ πρὸς τὸν Μενέλαον

Πάλιν δὲν μοῦ ἔγραψες. — Μήπως γιὰτί σοῦ εἶπα:
πὼς εἶνε κάπως ἀνόητον;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὁ Μενέλαος πρὸς τὴν Εὐρυδικὴν

Ὅχι δὲν μὲ μέλει δι' αὐτό· ἀλλὰ ἐγὼ ἀνάγκη

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

ἀπὸ ἀέρα, κάνω περίπατον κάθε ἡμέραν κ' ἐδαρέθηκα
τὴς ἐπιστολάς.

Ὁ ἀέρας μὲ ὠφελεῖ πολὺ. Σχεδὸν δὲν βήχω
πλέον. Μετὰ ἐκτὸς ἡμέρας θὰ ἔλθω νὰ φάγω εἰς τὸ
σπίτι σας. Κύταξε νὰ ἔχετε ὅ,τι μοῦ ἀρέσει, καὶ νὰ
μὴ λησμονήσης τὰ κάσταινά σου ἀκούς;

Ὁ προθυμώτατος καὶ πολὺ εὐχαριστήμενος, διότι
δὲν θὰ σοῦ γράφω πλέον, ἐξάδελφός σου

ΜΕΝΕΛΑΟΣ,

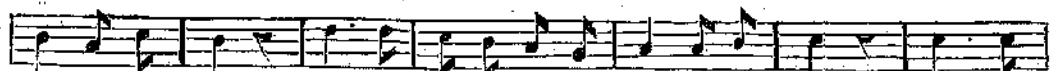
ΤΟ ΛΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μετρίως

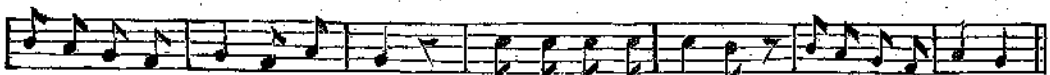
Μουσικὴ Α.Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΙΝΟΥ

Λα - γου - δά - κι σο - βα - ρά σο - βα - ρά κα - μα - ρόνει τὰ φτε -

ρά τὰ φτε - ρά τοῦ πουλιού πού στὸ κλα - εἶ στὸ κλα - δι κα - θι -

ομένο κε - λα - δεῖ κε - λα - δεῖ: Ἄσπρο λαγου - δά - κι, ἄσπρο λαγου - δά - κι!

Λαγουδάκι σοβαρὰ
Καμαρώνει τὰ φτερά
Τοῦ πουλιού ποῦ στὸ κλαδί,
Καθισμένο κελαδεῖ:

« Ἄσπρο λαγουδάκι,
Ἄσπρο λαγουδάκι! »

Νά, 'ς αὐτὴ τὴν ξεχασιά
Μαύρου σκύλου γαυγισιά!

Ὅλα γινέουσι τὰ κλαδιά
Μὲ περίτρομη καρδιά:

« Φεῦγα, λαγουδάκι,
Φεῦγα, λαγουδάκι! »

Λαγουδάκι ξεπετᾷ
Νὰ κρυφθῆ μέσ' στὰ σπαρτιά.
Μὰ ἡ σφαῖρα σφαιρικὴ,
Τοῦ διαβάξει μέσ' στ' αὐτί:

« Πέσε, λαγουδάκι,
Πέσε λαγουδάκι! »

Μόλις ἔπεσ' ὁ λαγός,
Ἀπ' τὸ πόδι ὁ κνηγός
Στὸ τουφέκι τὸν κρεμνᾷ

Καὶ νὰ ψάλλῃ ἀρχινᾷ:

« Πάρτε λαγουδάκι,
Πάρτε λαγουδάκι! »

Ἄχ! λιγὲ μου δυστυχῆ,

Ἐὰν εἶχες προσοχή,

Εἴμπορουσε τώρα δὲ

Ὁ σκληρὸς νὰ τραγουδᾷ:

« Πάρτε λαγουδάκι,

Πάρτε λαγουδάκι! »

Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΟΣ

Ο ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΣ

[Συνέχεια (ἴδε σελ. 51)]

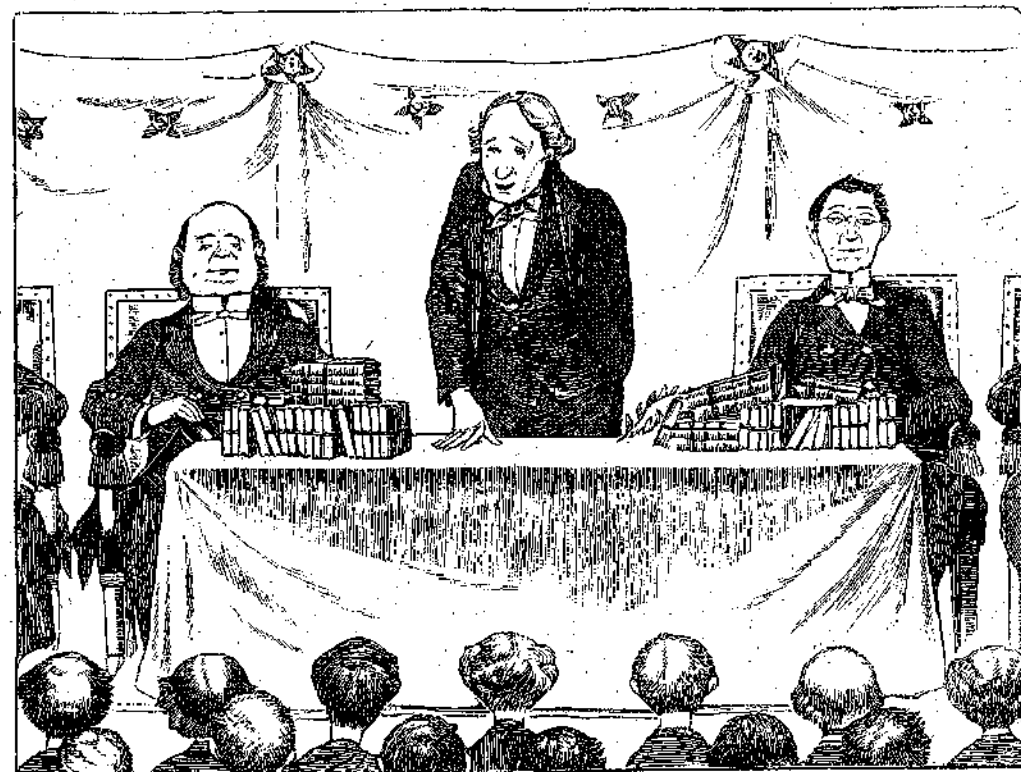
Τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἡμέραν ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐ-
καθήμεθα εἰς τὰ θρανία μας, μὲ τὰ καινούρια μας
φορέματα. Ἡ καρδιά μας ἐκτυποῦσε. Μολονότι ὁ κ.
Φίλιππος μᾶς εἶχεν εἰπεῖ νὰ μὴ στρέφωμεν ὀπίσω,
ἡμεῖς δὲν ἐβαστούσαμεν καὶ ἐγυρίζαμεν ὀπίσω διὰ
νὰ ἰδοῦμεν ἂν ἐγέμισεν ἡ αἴθουσα. Αἱ οἰκογένειαι μας
ἐκάθηγτο ὀπίσω ἀπὸ τὰ θρανία μας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ'

Ἐξήχη καὶ ἐπανάλαβε:

— Κυρίαὶ καὶ Κύριοι! . . .

Ἐνῶ ἤρχιζε τὸν λόγον τοῦ ὁ κ. Φίλιππος, ἐσπία-
λιζε μὲ ἀνυπομονήσαν εἰς τὴν τσέπη τοῦ φορέμα-
τός του διὰ νὰ εὕρῃ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον πρὸς τὸν
σκαπὸν τοῦτον εἶχε συντάξῃ πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν.

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅστις μοὶ παρέχει τὴν

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΗΡΧΙΣΕ: «ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ...»

ἐκεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐκάθηγτο αἱ πλούσιαι κυρίαὶ
μὲ ὠραῖα φορέματα. Ὁ κύριος βουλευτὴς, ὁ κύριος
ἐπαρχος, ὁ κύριος δήμαρχος ἐκάθησαν εἰς τὸ πλάγι
τοῦ διδασκάλου.

Μόνον τὸν κύριον ἔφορον ἐπερίμεναν· ἅμα ἦλθε
καὶ αὐτός, ὁ καλὸς μας διδάσκαλος ἐσηκώθη, πολὺ
συγκεινημένος, ἀκούμβησε τὸ χερί ἀπάνω εἰς τὴν
τράπεζαν καὶ ἤρχισε:

— Κυρίαὶ καὶ κύριοι . . .

Ἄλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἐσταματήσας, δὲν εἴμπορουσε
νὰ εἶπῃ παρακάτω.

χαρὰν νὰ σὰς ἴδω συνθηροισμένους εἰς τὴν περιθώλον
τοῦτον . . . ἐξηκολούθησε χωρὶς ἀκόμη νὰ εὕρῃ τὸ
χαρτί τὸ ὁποῖον ἐζητοῦσε . . . Ναι, Κύριοι, ἐφώνησε
μὲ περισσότερον ἐνθουσιασμὸν ἀκουμβῶν τὰς δύο τοῦ
χεῖρας ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, αὐτὴ εἶνε λαμπρὰ
ἡμέρα δι' ἐμέ, ὡς καὶ διὰ τὰς οἰκογενεῖας τῆς Λαγ-
κρούνης, ὡς καὶ διὰ τὰ νεαρὰ ταῦτα τέκνα, τὸ μέ-
λον τῆς ἐπαρχίας μας.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ἐξηκολούθησεν:

— Εἶνε ἐμπρὸς μας οἱ ἄξιοι στεφάνου καὶ βρα-
δείων εἰ ὅποιοι βραδύτερον θὰ μεταβληθῶσι . . .

Ὁ κύριος Φίλιππος ἤρχισε νὰ ζητῇ καὶ πάλιν τὸ χειρόγραφον, ἀλλὰ δὲν τὸ εὔρε.

Ὁ κύριος Φίλιππος ἔγεινε κατακίτρινος — Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρίαί καὶ Κύριοι, ἐφέλλισεν, εἶμαι γέρον καὶ δὲν ἔχω μνημονικόν· ἔγραψα τὸν λόγον μου καὶ κατὰ δυστυχίαν τὸν ἔχασα καὶ δὲν εὗρισκω παρὰ τὸ τέλος...

— Τόσον τὸ καλλίτερον! ἐφώνησαν οἱ μὲν.

— Ἀναγνώσατέ τον λοιπόν! ἐφώνησαν οἱ ἄλλοι,

Ὁ κ. Φίλιππος κρατῶν εἰς τὴν ἀριστερὰν τοῦ χεῖρα τὸ χειρόγραφον ἔλαβε σοβαρὸν ὕφος. ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον, ἀγαπητοί, δὲν σὰς ἐπαναλαμβάνω διὰ δύο λόγους: πρῶτον διότι τὸ μνημονικόν μου (μολονότι δὲν εἶμαι ἀκόμη γέρον) εἴμπορεῖ νὰ μοῦ παιξῇ τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον ἔπαιξεν εἰς τὸν κ. Φίλιππον, καὶ δεύτερον θὰ χαμοσυρηθῆτε καὶ σεῖς, ὅπως τὸ ἀκροατήριον τοῦ σχολείου μας.

Ἀλλ' ὁ κ. Φίλιππος δὲν εἶχε σηκώσει τὰ ὀμμάτια του ἀπὸ τὸ τετραδίον καὶ δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν ὑπνωτικὴν ἐντύπωσιν τοῦ λόγου του ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν. Χειροκροτήματα δυνατὰ ὑπεδέχθησαν τὸ τέλος τοῦ λόγου, ὃ ὁποῖος ἐνθυμούμαι ὅτι ἐτελείωνεν ὡς ἐξῆς: Naί, ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν, ὅ,τι καὶ ἂν κάμνουν, ἡ πατρίς μας θὰ εἶνε πάντα πατρίς, καὶ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα πάντα πολῖται της!...

Ἐπὶ τέλους ἤλθεν ἡ ὥρα τῶν βραβείων· καὶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἀνετριχιάσαμεν ὅταν ὁ κ. Φίλιππος ἐπῆρεν ἐν χρυσοδεμένον βιβλίον καὶ γυρίσας πρὸς τοὺς γονεῖς μας εἶπε:

— Εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος ὁ διδάσκαλος ὅταν πρόκειται νὰ δώσῃ βραβεῖον ὡς τούτο· εἶνε τὸ βραβεῖον τῆς τιμῆς τοῦ σχολείου, καὶ εἶνε προωρισμένον διὰ τὸν μαθητὴν ὃ ὁποῖος τρία ἔτη ἔδειξε περισσοτέραν ἐπιμέλειαν, περισσοτέραν εὐταξίαν, περισσοτέραν φιλοπονίαν· ὁποῖος δὲ λάθῃ τὸ βραβεῖον τούτο θὰ σταλῇ ὑπότροφος εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Κάεν· τούτο χρεωστεῖται εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ κυρίου βουλευτοῦ.

Χειροκροτήματα δυνατὰ ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους, μεγάλη δὲ συγκίνησις κατέλαβε καὶ τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς γονεῖς.

— Τὸ βραβεῖον αὐτό, εἶπεν ὁ κ. Φίλιππος ἀφοῦ ἔπεσον ὀλίγον ὁ θόρυβος καὶ ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι

τοῦ κυρίου βουλευτοῦ, τὸ προσφέρωμεν σήμερον εἰς τὸν Νικόλαον Φλαμπᾶν.

— Νικόλαε Φλαμπᾶ! ἐπανελάθειν ἡ φωνὴ τοῦ διδασκάλου, ἔλα ἐδῶ, παιδί μου.

Δὲν εἴμπορῶ νὰ περιγράψω τί ἠσανόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὴν χαρὰν μου ἤμην ὡς ἀν καρφωμένος εἰς τὸ θρανίον μου καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σηκωθῶ νὰ ὑπάγω νὰ πάρω τὸ βραβεῖόν μου.

— Ὁ Νικόλαος Φλαμπᾶς εἶνε λαμπρὸς καὶ ἐπιμελής μαθητῆς! εἶπεν ὁ κ. Φίλιππος.

Τότε πλέον ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν κ. Φίλιππον ὃ ὁποῖος μ' ἐφίλησε μὲ δάκρυα· μοῦ ἔβαλεν ἕνα στέφανον ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου, τὸ βιβλίον μου κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην μου, καὶ ἐνῶ ὅλοι ἐχειροκροτοῦσαν καὶ ἐφώνησαν εὐγε, μ' ἐσύστησε εἰς τὸν κύριον βουλευτήν. Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μου καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ ἔγγραφον μὲ τὰ ὁποῖα εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάγω ὑπότροφος. Ἦμην παραξέλις μὲνος ἐνῶ κατέβαινα τὰς βαθμίδας τῆς καθέδρας τοῦ διδασκάλου· ἔλα τὰ ὀμμάτια ἦσαν ἐπάνω μου προσηλωμένα. Οἱ χωρικοὶ ἔλεγον:

— Τύχη τοῦ τῆν ἔχει αὐτὸς ὃ Ἀνοκτόκαρδος!

Οἱ ἄλλοι κύριοι ἐψιθύριζαν:

— Εἶνε χαριτωμένος αὐτὸς ὃ μικρός.

Ἀλλὰ ὅταν ἐγύρισα καὶ εἶδα τοὺς γονεῖς μου κατευχαριστημένους, τότε πλέον ἡ χαρὰ μου δὲν εἶχεν ὄρια. Τὸ ἐννοοῦσα, ἤθελα καὶ οἱ δύο νὰ μὲ ἀγκαλιάσουν νὰ μὲ φιλήσουν.

Ὅταν τέλος ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἔτρεξα εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μάμμης μου, ἔπειτα εἰς τοῦ πατέρα μου καὶ εἰς τῆς μητέρας μου.

— Λοιπόν θὰ πᾶς εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Κάεν! ἐφώνησαν ὁ πατέρας μου μὲ συγκίνησιν. Ἀνοκτόκαρδός μου, κατὶ μοῦ λέγει πῶς θὰ κάμης καλὸ ἔς τὴν οἰκογένειά σου.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, πραγματικῶς ἐφάνηκα ὠφέλιμος.

Z.

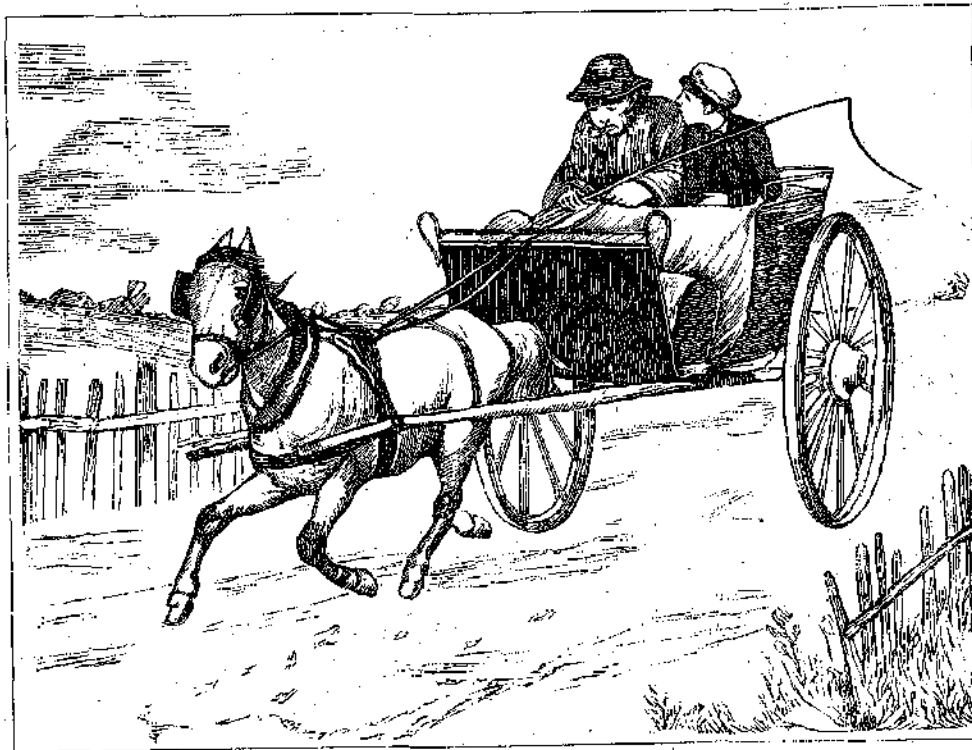
Εἰς τὰς διακοπὰς ἡ μητέρα καὶ ἡ μάμμη μου ἐτοίμασαν τὰ ἀσπρόρουγά μου. Ὁ πατέρας ἐπῆγε

δύο φορές εἰς τὸ Κάεν διὰ νὰ φέρῃ ὅσα μοῦ ἔχρειάζοντο. Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ἐπώλησαν ἐν μέρας ἀπὸ τὸ χωράφι, ὅπου ἦτο τριγύρω εἰς τὸ σπίτι μας, διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὰ ἔξοδα ὅσα ἔχρειάζοντο νὰ ἔμω εἰς τὸ λύκειον ἂν καὶ ἤμουν ὑπότροφος. Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισα μὲ δάκρυα τὴν μάμμη, τὴν μητέρα καὶ τὰ ἀδελφιά μου ἀνεχώρησα μὲ τὸν πατέρα μου ἐπάνω εἰς τὸ ἀμάξι μας. Ποτὲ δὲν εἶχα ἐβγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό μας καὶ ὅταν ἐφθασα εἰς Κάεν ἐσημάτισα

πῶσα, τὰ κόματά της ἐπροχωροῦσαν, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μ' ἐφώνησαν. Ὅταν ἐκολυμβόσκη μ' ἐσήλωναν ὡς ἂν εἰς τὴν ἀγκάλην των καὶ ὅταν ἐξηπλονόμην ἐνόμιζα ὅτι μ' ἐνανούριζαν.

Ἡ μάμμη μου ἐκινούσε θλιβερὰ τὴν κεφαλὴν της ὅταν μ' ἐβλέπε νὰ ἐπιστρέφω μὲ καυμένον πρόσωπον ἀπὸ τὸν ἥλιον, μὲ ἐμπεριδεμένα μαλλιά καὶ βρεγμένα πόδια.

— Ἀνώφελα, ἔλεγε, ἡ κλισίς του εἶνε φατερή,

« ΑΝΕΧΩΡΗΣΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΕΠΙΝΩ ΕΙΣ ΤΟ ΑΜΑΞΙ ΜΑΣ »

τὴν ἰδέαν ὅτι μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν δὲν εἴμποροῦσα νὰ ζῆσω. Ἐν τούτοις γρήγορα συνείδησα τὴν ζωὴν τοῦ λυκείου, τὴν εὐτυχισμένην ἐκείνην ζωὴν τὴν ὁποῖαν κάθε ἄνθρωπος ἐνθυμείται πάντοτε μὲ συγκίνησιν. Εἶχα καλοὺς συμμαθητὰς, καλοὺς καθηγητὰς, ἡ δὲ καλὴ μου μητέρα ἤρχετο δύο φορές τὸν μῆνα καὶ μ' ἐβλέπε.

Ἐπειτα εἰς τὰς διακοπὰς ὁ πατέρας ἤρχετο μὲ τὸ ἀμάξι μας καὶ μ' ἔπερνε. Ἐπερνοῦσα δύο μῆνας εἰς τοὺς βράχους μας, εἰς τὴν ἀπρογαλιάν μας, εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὁποῖαν ἀγαποῦσα. Naί, τὴν ἀγα-

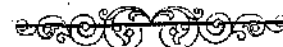
φαίνεται εἰς τὰ μάτια του. Ἄχ! πῶς ἐνθυμούμαι τὸν καυμένον μου τὸν Γιάννη...

Τὴν ἐτρόμαξεν ὁ Ὀσκιανὸς τὴν χίρην τοῦ Βινοῦ μήπως δὲν ἦτο τάφος τοῦ ἀνδρός της καὶ τῶν υἱῶν της; Δὲν ἤθελε νὰ περνεῖ ἀπὸ τὴν ἀπρογαλιάν, καὶ ὅταν ἐτύχαινε νὰ περάσωμεν ἀπλῶς τὸ γεροντικὸν τῆς χεῖρ, καὶ κινούσα αὐτὸ ὡς νὰ τὴν ἐφοβέριζε. — Δὲν θὰ τὸν ἔχης τὸν ἔγγονόν μου!... ἔλεγε.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

[Κατὰ τὴν γαλλικὴν τῆς ΑΓΓΛΙΑΣ ΠΙΑΤΣΗ]

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

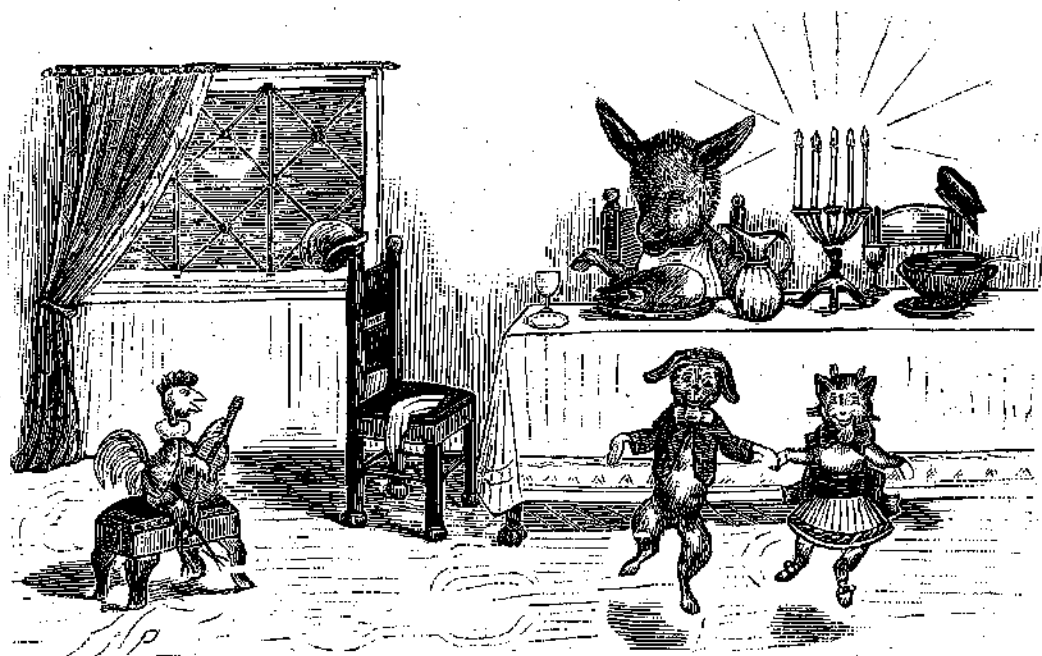
[Συνέχεια και τέλος (βλ. σελ. 59)]

“Όσον διά τον κύρ Μέντιον δέν ειξεύρω πώς τό κατάφερε, ειξεύρω όμως ότι εύρέθη όπως οι άλλοι εις τό δωμάτιον.

Φαντάζεσθε τήν τρομάραν εκείνων όπου εκάθηντο εις τό τραπέζι. Ποτέ των δέν είχαν ιδεί φαντάσματα και ένόμισαν ότι αυτά ήσαν φαντάσματα” και επειδή ήσαν φρικτά δειλοί, ώρμησαν μέ φωνάς έξω από τό δωμάτιον και από τό σπίτι.

Σερπετή έδειξεν εις αυτήν τήν περίστασιν όλαις ταις χάραις μέ τίς όποιας τήν επροίκισεν ή φύσις. “Όποιος τήν έβλεπε θα έλεγεν ότι δίχως άλλο επήρε μαθήματα χοροϋ από κανένα χοροδιδάσκαλον. Τόσον ώραία έχόρευσε!

“Επειτα έκαμαν άλλην συνουσίαν εις τήν όποιαν ό καθείς έβαλεν όλα τά δυνατά του να επιτύχη. “Ο κύρ Μέντιος ήτο βαθύφωνος, και ήξιζε να τον ιδητε

“Ο ΑΣΩΡ ΚΑΙ Η ΣΕΡΠΕΤΗ ΕΚΟΡΕΥΣΑΝ ΤΟΝ ΣΥΡΤΟΝ...”

—“Τώρα, ειπεν ό κύρ Μέντιος, να ή αντιμοιδή τής καλής πράξεώς μας. “Ας καθήσωμεν και άς τραγουμήν.

Ζ’

Οι τρεις πεινασμένοι εκάθησαν εις τό τραπέζι και έφαγαν μέ πολλήν έρεξιν και ήσυχον συνείδησιν. Τα φαγητά των κλεπτιών ήσαν εκλεκτά και κάθε λογής ώστε να εύχαριστηθούν όλαι αι έρέξεις. Αφού έχόρευσαν ό Αζώρ και ή Σερπετή έχόρευσαν τον συρτόν ενώ ό Κουκουρικός επήριξε τον σκοπόν μέ μίαν κιθάραν, τήν όποιαν οι κλέπται είχαν αφήσει εκεί. και ό κύρ Μέντιος εξακολούθησε να τραγγή. “Η

μέ τί τόλμην έκαμε τό μέρος του” ό Αζώρ ήτο βαρύ-τονος. “Ο Κουκουρικός ανεδειχθη ύψιζωνος πρώτης τάξεως, ή δέ Σερπετή δξύφωνος όπου δέν είχε τήν όμοίαν τής” τά μιάου τής μέ τήν ύψηλήν φωνήν του Κουκουρικού, μέ τά γιάρ-γιάρ και τά γαγ-γιάβ των φίλων τής έκαμαν τοιαύτην έντύπωσιν, ώστε αν εύρίσκοντο εκεί άλλοι άκροατά θα τους έπερναν τά δάκρυα.

Αφού εκουράσθησαν οι τέσσαρες φίλοι έσθυσαν τό φως και επλάγιασαν. “Η Σερπετή εκουδαριάσθη εμπρός εις τήν φωτιάν, ό Αζώρ εμπρός εις τήν θύραν, ό κύρ Μέντιος επάνω εις έν μαλακόν δέμα ά-χόρου εις τήν αύλήν, ό δέ Κουκουρικός εκουράσθη όπως έχρειάζετο επάνω εις έν πατερόν.

Η’

Μετ’ άλλον εις από τους κλέπταις έκαμε καρδιά και ήλθε να ιδη τι έγίνετο εκεί.

—“Είθε δειλοί, ειπεν εις τους άλλους. “Αλλ’ ά-μέσως μετενόησε διότι ήθέλησε να φωνή πλέον τολμηρός από αυτούς” διότι και αυτός δέν ήτο άνδρείότερος των, και ή καρδιά του εκτυπούσε όταν ώρολογί “Όταν έμέηκεν εις τό δωμάτιον εις μίαν λάμπην πλησίον τής εστίας.

ό Κουκουρικός έχρειζόυσε τήν φυγήν του μέ μίαν δυνατήν φωνήν.

—“Αί, πώς τά ειδες τά πράγματα; τον ήρώτησαν οι άλλοι κλέπται.

—“Είπε θαύμα πως έγλύτωσα, ειπεν ό κλέπτης. Εις τό σπίτι εινε μία μάγισσα όπου μ’ έγδαρε τό πρόσωπό μου, ένας δράκος όσίω από τήν θύραν όπου μ’ έδάγκωσε τά πόδια μου” έπειτα εινε ένα άγριο θηριο που μουγκρίζει εις τήν αύλήν, και εις τον τρίγον ένας δικαστής μέ κουκούλαν μ’ έφώναξε: «Πιάστε

“ΕΠΕΙΤΑ ΕΚΑΜΑΝ ΣΥΝΑΪΑΙΑΝ...”

—“Ας ανάψω τό κερί μου ’ς αυτό τό αναμμένο κάρβουνο, ειπε. “Αλλά ήτο τό μάτι τής Σερπετής, μάτι που μένει άνοικτόν πάντοτε, όταν κοιμάται τό άλλο.

“Αμα επλησίασεν ό κλέπτης, ή γάτα τον έτσουγκράσεν εις τό πρόσωπον” ό κλέπτης επήδησε να φύγη τήν στιγμήν όπου επερνούσε τήν θύραν, ό Αζώρ ώρμησε να τον δαγκώση. “Ο κλέπτης έφυγε κ’ επήγε κ’ έπεσε επάνω εις τον σωρόν του άχόρου, από όπου ό κύρ Μέντιος δυσαρσστηθείς διότι τον άνηρόχησε του έστειλε μίαν δυνατήν κλωτσιά ενώ

τον, κλέπτης, πιάστε τον!” Εις τήν ζωή μου δέν είχα τρομάξει τόσον, και ό κόσμος να χαλαστή δέν πατώ πλέον εις αυτό τό σπίτι.

Και οι άλλοι κλέπται ήσαν τής ίδιας γνώμης” ώστε οι μουσικοί μας επήραν εις τήν έξουσίαν των τό σπίτι” και έζησαν εύτυχημένοι όλο μέ χαράς και μέ τραγουδιά. Και επειδή δέν είχαν γείτονας, κανείς δέν επαπαρονέθη ποτέ του.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατά παράφρασιν εκ του ‘Αγγλικού)

75. Αίνυγμα.

Στους ώμους μου έχω κρατώ τον κόσμον και την κτίσι
Και όμως ένας μαθητής μπορεί να με κρατήσει.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Πολυγύρου

76. Αίνυγμα.

Εἶμαι μὲ μικρὴ κυρία εἰς τὰ κάτασπρα ἄντυμένη,
Κόκκινον φορέω καπέλλο στὸ κεφάλι μου, μακρὺ.
Μὰ ἴδετε, ποῖα τύχη εἰς τὸν κόσμον με προσμένει!
Δηλαδή ὅσα γηρυνώ γίνομαι· καὶ πεῖδ μικρῇ.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

77. Κυβέλεξον.

- 1. Ἀπὸ τὴν Φοινίκην ἦλθα κ' εἶμαι ἐγὼ ἡ κορωνίς.
- 2. Εἶμαι βασιλεὺς τῶν ζώων ὑπερήφανος, γενναῖος.
- 3. Πλὴν ἐγὼ ὅπταν λείψω, δὲν θά ὀμιλῇ κανεῖς.
- 4. Καὶ ἐγὼ πάλιν ἐπλάσθην εἰς τὸν κόσμον τελευταῖος.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Αἰατῆς.

78. Τρέγωνον.

- 1. Εἶμαι ζῶν, πλὴν με τρέμων καὶ ἀντιοὶ οἱ βασιλεῖς.
- 2. Καὶ ἐγὼ εἶμαι προμήτωρ καὶ προμήμηρ τῶν ἀνθρώπων.
- 3. Ἡμεῖς πάλιν τί ἀστεῖον νὰ γενώμεν τοὺς γονεῖς.
- 4. Στὸ ἀφάβητο θὰ μ' εὐρξῃ καὶ χωρὶς νὰ κάμῃς κόπον.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος.

79. Σταυρός. Μὲ τὰ γράμματα ΑΔΗΡΥ σχηματίζον
τὸ ὄνομα μιᾶς νήσου καὶ ἑνὸς ὄρους ἐτέρας νήσου.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Μικροῦλας Τραλαῶ.

80. Ἐρώτησις. Ποῖος διεδέχθη τὸν προκάτοχον τοῦ
Λουδοβίκου ΙΔ' ;

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρωτοῦ Φιττακοῦ.

81. Πρόβλημα. Ἡ μικρὰ Κλειώ ἔχει 65 ἀμύγδαλα εἰς
ταῖς δύο τῆς τσέπαις· εἰς τὴν μίαν ἔχει 15 περισσότερα ἀπὸ
τὴν ἄλλην. Πόσα ἀμύγδαλα ἔχει εἰς καθὲ τσέπην ;

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ ἀρβουζοῦ.

82. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμέ-
νων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα σοφοῦ.—1. Καρπός.
2. Τετραπόδιον. 3. Ἐλάττωμα σπουδαῖον. 4. Μέρος τοῦ σώ-
ματος. 5. Μέγας ποταμός.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Πηγαμένης Τρυγῶνος.

83. Ἀπροσδόκητον. Διὰ τί γίνεται τὸ γάλα ;

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Θεοφάνου.

84. Ἀπροσδόκητον. Ἡ «Διαπλάσις τῶν παιδῶν» εἶνε
τὸ καλλίτερον καὶ τὸ διασκεδαστικώτερον περιοδικόν. Γράψε
το μὲ δύο κεφαλαῖα γράμματα.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Γούσσας Γελασῆς.

85. Στίχοι πρὸς συμπλήρωσιν.

(Νὰ εὐρεθῶν αἱ τελευταῖαι λέξεις τῶν στίχων
τοῦ κατωτέρω μύθου)

ΦΛΟΞ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΣ

Ἄκουσε λοιπόν, καπνέ μου, τί φρονοῦσι περὶ —
(Καὶ εἰς τοῦτο πᾶς μεγάλος καλὸν εἶνε νὰ —)
Ἐκαστος διὰ νὰ λάμψῃ, πρέπει καὶ ἀφ' —
Ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὴν λάμπην, ὅχι νὰ τὴν —
Διὰ τοῦτο καὶ τὰ τέκνα διὰ νὰ —
Δὲν ἀρκεῖ ἀπὸ μεγάλους κ' εὐγενεῖς νὰ —.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Σπυροῦ.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

86. Question drôlatique.

Quelle est la ville de l'antiquité qui était faite de
poissons ?

87. Charade.

Pièce en métal commun, monnaie est mon premier.
Bon et riche produit de Chine est mon dernier.
Mon tout est animal pillant cave et grenier.

ΛΥΣΕΙΣ

51. Κλειώ πᾶσαν ὄθραν διὰ τῆς ὀπίσθου διέρχεσθαι, ἀλλὰ
χωρὶς ταραχῆν.—52. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τρώγῃ διὰ νὰ
ζῇ καὶ ὄχι νὰ ζῇ διὰ τὴν τρώγῃ.—53. Πυρεθὸν (πύρ, θαν).
—54. Ἦως (ἡ, ὥς).—55. Δανία (Δάν, ἴα).—56. Ἀριστο-
γείτων (Ἄρρις, τό, γείτων).—57. Τιμολέων (τιμῶ, λέων).
—58. Σεβαστοπόλις (Σέβας, τοῦ, πόλις).—59. Βόλγας,
Ὀλγα.—60. Ἰρλανδία, Ἰσπανία.—61. Μενέλαος.—62.
Τὸ ψαλίδι.—63. Ὁ ποταμός.—64. Οἱ ὀδόντες.—65. ΠΑ-
ΤΡΑΙ (1 Παιστ'στρατις. 2. Ἄργυρος. 3. Τυρός. 4. Ῥήμα.
5. Ἄνδρος. 6. Ἰπτός).

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

- 'Αγόρω, 15. 'Αγραμπελη, 9. Κλεωνή Γ. 'Αθηνόγενος, 6. 'Αδρόντος δὲ Γαυμῆ, 12. 'Απτερος Νίκη, 8. 'Αρα-
πάκου, 10. 'Αριάδνη τῆς Κρήτης, 15. 'Αρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, 8. Εἰρήνη Γιαννοπούλου, 2. Γραῖα Ἀρῆς, 14.
- Σταματοῦλα Μιχ. Δήμας, 9. Διάδοχος Κύπριος, 10. Ἐμμ. Κ. Αραγάτης, 10. Ἐλευθέρα Ἑλλάς, 9. Ἐλαφρὰ
'Ακατος, 12. Ἑλληνική Σημαία, 11. Ἐρωτοῦ Φιττακοῦ, 14. Εὐσμον Ἄνθος, 12. Παντελής Γ. Ζάλλης, 11.
- 'Αγλαΐα Ε. Ζωγραφίδου, 3. Ἡρώτων Μεσολόγγιον, 10. Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, 14. Δημ. Κ. Θεοδώ-
ρου, 7. Θεόφρατος, 10. Κορκοράν, 15. 2. Κοτζιάς, 1. Κοτόπουλον, 5. Πάνος Γ. Λάμπρος, 7. Λευκὴ Περιστερά,
9. Λευκὸς Κύκνος, 10. Λέων, 9. Λίνδα, 7. Λουκία δὲ Λαμαρμούρ 10. Μαραθῖνος Ταῦρος, 8. Μαῦρος Τιμαβό,
7. Μάχη τῆς Κλεισσοῦς, 9. Μέλας Ἀετός, 8. Ἰάκωθος Μεταξῆς, 5. Μικρὸς Γουήλ, 9. Μικρὸς Διαβολάκος, 6.
- Μικρὸς Λεμβούχος, 12. Μικροῦλα Τραλαῶ, 14. Μελ. Μελισσηνός, 12. Μπαμπῆς, 15. Δημ. Στ. Οἰκονομάκης, 12.
- Πανούργος Ὀδυσσεύς, 10. Κατίνα Γ. Παπαδιαμαντοπούλου, 14. Δημήτρα Παρασκευά, 10. Πιπερόσφυρον, 12.
- Πετεινός, 14. Πηδηκτοῦλης, 13. Πίνδειος Αὐλός, 4. Πηγαμένη Τρυγῶν, 8. Ποικιλανθία, 12. Πονηρὰ Ἄλσπου, 2.
- Πρωτόπερος Μέλισσα, 9. Πυγμαλίων, 10. Σάλλιγξ τῆς Βραΐδας, 10 καὶ 9. Σαπφώ, 9. Εὐ. Δ. Σαριγιάννης, 7.
- Σελαφίνης, 7. Διον. Γ. Σκλάβος, 11. Σπ. Ε. Σαλάδος, 11. Παναγιωτίσσα Π. Σπεράντου, 12. Σπυθέρ, 13. Συ-
καλίς, 15. Σχοινοβάτης Κ. Γ. Κ. Τζέβας, 14. Τηλέμαχος, 5. Τίγρις τῆς Βεγκάλης, 6. Τρεῖς ἰππεῖς τοῦ Ἄλῃ 15.
- Τσάσας Γελασῆ, 15. Μαρία Α. Τσέπη, 11 καὶ 8. Τσιληθόφρα, 4. Τσίρος τοῦ Πελάγους, 9. Φαλακροκουρὲς ὁ
'Αλιεύς, 9. Φιλέρημος Τρυγῶν, 3. Φλογερά. Ἄκτις, 2. Ἀριστόδημος Κατῆ Πέτρος, 3. Χλόη, 10. Ν. Ψαρῶς, 6.

[Τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν, ὅν αἱ λέξεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 26 Μαΐου, θὰ δημοσιευθῶσι εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.]